

Nick Hornby

Senin Gibi

Türkçesi: Deniz Keskin

Roman

İnsan dünyada en çok nefret ettiği şeyin ne olduğunu kendinden emin bir halde nasıl söyleyebilirdi ki? Bunu yapabilmek, nefret edilen şeyin o esnada ne kadar yakında olduğuna, o şeyi yapıyor, dinliyor ya da yiyor olup olmadığınıza bağlıdır elbette Mesela o, üniversiteye hazırlanan öğrencilere Agatha Christie okutmaktan nefret ediyordu, Muhafazakâr Partili bütün eğitim bakanlarından nefret ediyordu, küçük oğlunun trompet çalışmasını dinlemekten nefret ediyordu, ciğerin her türüsünden, kan görmekten, televizyondaki reality şovlardan, grime müzikten ve küresel yoksulluk, savaş, pandemi, gezegenin yaklaşan ölümü gibi genel soyutlamalardan nefret ediyordu. Ama bunların hiçbiri başına gelmiyordu; gezegenin yaklaşan ölümü hariç, ama o bile daha yaklaşma aşamasındaydı. Bunlara kafa yoracak zamanı yoktu genelde. Şu anda, soğuk bir cumartesi sabahı saat 11.15'te, dünyada en çok nefret ettiği şey, kasap dükkânına girmek için sıra beklerken seks hakkında atıp tutan Emma Baker'ı dinliyor olma.

Bir süredir Emma'nın yörüngesinden uzaklaşmaya çalışıyordu ama bu uzaklaşma hareketi gözle görülemeyecek kadar yavaş gerçekleştiği için dört beş yıla anca tamamlanacak gibi duruyordu. Çocukları daha küçükken tanışmışlar ve aynı oyun grubuna katılmışlardı. Yemek davetleri yapılmış, sonra iade-i ziyaretler gerçekleştirilmiş, sonra yine başa dönmüştü. Çocukları o sırada aşağı yukarı aynıydı. Henüz gerçek birer kişilik geliştirmiş değillerdi, anne babaları onların ne tür insanlar olacağına henüz

karar vermemişti. Emma ve kocası kendi çocuklarının özel bir ilkokulda eğitim almasına karar vermişti, Lucy'nin oğulları da bunun doğrudan bir sonucu olarak onları katlanılmaz buluyordu. Bir süre sonra aralarındaki sosyal etkileşim durmuştu ama birine yakın yaşamak ve aynı yerlerden alışveriş yapmak insanın kaçabileceği bir şey değildi.

Kuyrukta beklemekle ilgili nefret ettiği şey belli bir andı. İnsanın tam kapının ağzına kadar geldiği ve kapı kış aylarında kapalı tutulduğu için içeride yeterince yer var mı yok mu emin olmadığı o andan nefret ediyordu. İçeriye gereğinden erken girsen insanların üstüne çıkmış gibi olurdu, belki içeridekiler sanki sıraya kaynak yapmışsın gibi bakışlar atardı. Biraz geç kalacak olsan arkadakiler bu ürkekliğin yüzünden, lafın gelişi, kornaya abanırdı. Ufak ufak "Acaba ileriye doğru..." ya da "Galiba yer aıldı içeride..." diye başlayan öneriler seslendirilmeye başlardı. Aynen böyleydi, geçmesi biraz cesaret isteyen kavşaklara benziyordu burası. Araba sürerken korna duymak umurunda olmazdı gerçi. Sonuçta diğer sürücüler cam ve metalin öbür tarafında olurdu ve göz açıp kapayana dek ortadan kaybolur, bir daha da insanın karşına çıkmazlardı. Buradaki insanlarsa komşularıydı. Her cumartesi onların dürtüklemeleriyle, yaptığını onaylamaz bakışlarıyla yaşamak zorundaydı. Tabii ki süpermarkete de gidebilirdi ama o zaman da Mahalle Esnafını Zora Düşürenler'den biri olurdu.

Ayrıca kasap işinde çok iyi olduğu için ete biraz daha fazla para vermeye razıydı. Oğlanlar ne balık yiyordu ne sebze; ucuz etleri yiyip antibiyotikleri, hormonları ve başka şeyleri mideye indirerek bir gün Doğu Avrupalı kadın haltercilere dönüşme ihtimalleri de, öyle ya da böyle, canını sıkıyordu. (Tabii ki bir gün Doğu Avrupalı kadın halterci olmaya karar verecek olurlarsa bu kararlarını sonuna dek destekler ve arkalarında dururdu. Fakat bu kaderi onlar için kaçınılmaz kılmak istemiyordu.) Paul da oğlanların et tüketim alışkanlığını teşvik ediyordu. Cimri değildi.

Kendini her konuda suçlu hissediyordu. Eline geçen paradan kendini idare edecek kadarını ayırıyor, kalanı ona veriyordu.

İçeri girme-girmeme gerilimine daha on dakika vardı gerçi. Kasabın etlerinin lezzeti ve fiyatlar Londra'nın bu mahallesinin sakinlerini cezbetmeyi başarmıştı, kuyruklar uzundu ve içeriye zar zor giren müşteriler dışarı çıkmakta acele etmiyordu. Emma Baker'ın seks takıntısı işte tam o anda, orada gerçeğe dönüyor ve insanın tahammülünü zorluyordu.

"Sana bir şey diyeyim mi? İmreniyorum sana ha," dedi.

Lucy cevap vermedi. Tek silahı ketumluktu. Dışarıdan bakılınca taktığı işe yaramıyor gibi görünüyordu muhtemelen, çünkü Emma Baker konuşmaya devam edip duruyordu. Fakat soruyu cevaplamaya yönelik herhangi bir teşebbüste bulunacak olsa, bitmek bilmeyen bir sağanakla karşılaşacağından emindi.

"Çünkü daha önce sevişmediğin biriyle sevişeceksin."

Bu Lucy'ye pek öyle imrenilecek bir şey gibi gelmedi, yani böyle bir şey olsa bile bu çok büyük bir başarı sayılmazdı. Sonuçta eli ayağı tutan insanların çoğu için böyle bir ihtimal hep vardı, fırsatı kullanıp kullanmamak kendi ellerindeydi elbet. Fakat Lucy'nin bekâr oluşu Emma'nın tekrar tekrar aynı konuya dönmesine neden oluyordu. Uzun yıllardır yatak odasındaki ve diğer bütün odalardaki yetersizliklerini saklamaya ya da savunmaya teşebbüs dahi etmediği bir adamla evli olan Emma için boşanmak demek seks demektir. Lucy bu fikrin çelişkili ya da ahmakça bir yanı olduğunu düşünüyordu, zira kendi tecrübesine göre o ana kadar boşanmak seksin de sıfırlanması anlamına gelmişti. Bir başka deyişle Lucy'nin bekâr oluşu Emma'nın uçsuz bucaksız fantezilerini yansıtabileceği bir perdeye dönüşmüştü.

"Erkeklerde neyi önemsiyorsun?"

Belki gerçekten, belki sırf Lucy'nin kafasında, kasap kuyruğu iyiden iyiye hareketsizleşti.

"Hiçbir şeyi."

“O zaman bu gecenin ne anlamı var?”

“Hiçbir anlamı yok.”

Bu cevaplar çok uzun bir hikâyenin çok kısa bir kısmını anlatıyordu. Hakikaten de “hiçbir”, “yok”, “anlam” sözcükleri bir tür performatif metin sanatçısı filan tarafından çok uzun bir hikâyenin içinden, hikâyeyi anlatanın niyetiyle ironik bir karşıtlık oluştursun diye rastgele cımbızlanmış da olabilirdi.

“Hijyen,” dedi Lucy birden.

“Ne?”

“Hijyeni önemsiyorum.”

“Yapma be kızım. Sen daha fazlasına layıksın.”

“Hijyen önemli.”

“Yakışıklılık önemli değil mi? Seni güldürmesi? Zenginlik? Yatakta iyi olması? Hiçbir zaman yarı yolda bırakmayan bir penisi olması? Oral seks yaptırmayı değil yapmayı seven biri olması?” Arkalarında biri kıkırdadı. Kuyruktakilerin geri kalanı çıt çıkarmadan durduğuna göre, epey yüksek bir ihtimalle bu kıkırdamanın sebebi Emma’ydı.

“Hayır.”

Yine hakikatin tamamını ya da herhangi bir kısmını yansıtmayan kısacık bir cevap.

“Ben olsam bunlara bakardım.”

“David hakkında bilmek istediğimden daha çok şey öğreniyorum şu anda.”

“En azından temiz adam. Çoğunlukla James Bond gibi kokar.”

“İyi, bak işte, adamda bana önem vermeme tavsiye ettiğin şeylerin hiçbiri yokmuş ama yine de birliktesiniz.”

Lucy artık bu meseleye kafa yordduğuna göre (o haftanın başlarına kadar bu konuya dair pek bir şey düşünmüş değildi), hijyenin hakikaten de aklına gelebilecek başka özelliklerin neredeyse hepsinden daha önemli olduğunu söyleyebilirdi. Bir anlığına Emma’nın, Lucy tarafından arzu edilen bedensel ve ruhsal özelliklerin her birini taşıyan (en azından o anda, o noktada, kasap

kuyruğunda, ne diyeceğini bile bilemezken aklına getirebildiği özelliklere sahip) bir partner bulup getirebileceğini varsayalım. Olmaz ya, bu adam taze çiçeklere ve Asghar Farhadî'nin filmlerine bayılıyor, kırsaldansa şehri tercih ediyor, edebiyat okuyor (ama düzgün edebiyat, öyle teröristli denizaltılı romanlardan değil), evet, oral seks yaptırmayı da yapmayı da seviyor olsun, oğullarına iyi davranсын, uzun, esmer, yakışıklı, para sıkıntısı çekmeyen, esprili, zeki, açık fikirli ve insana yaşama sevinci veren biri olsun.

Bu adam gelip kendisini sakın, şık ve havalı bir yere yemeğe götüreceği sırada Lucy adamın berbat koktuğunu fark edecek olsun. İşte her şey o noktada bitiverirdi, öyle değil mi? Artık başka herhangi bir şeyin manası olmazdı. Hijyen eksikliği geri kalan her şeyi silip atmaya yetiyordu. Kabalık, aile içi şiddet sabbıkası (hatta buna dair en ufak bir söylenti) veya ırk meselelerine dair kabul edilemez fikirler de öyle. Ha, sayıp döktüğümüz onca şeyden sonra belki bunu söylemeye gerek bile yok, ama alkol ve madde bağımlılığı da tabii. Olumlu şeylerin varlığından ziyade belli başlı olumsuzlukların yokluğu daha önemliydi.

Lucy kuyruğun en kritik noktasına yaklaştıklarını sıkıntıyla fark etti. O anda dükkânın öteki ucuna kadar uzanan ikili bir sıra oluşmuştu, artık mesele kapının hemen diğer tarafında kendilerine yer bulmanın da ötesine geçmişti. Kapının hemen diğer tarafında kuyruğun *orta* bölümünü, yılanın tam kıvrım noktasını oluşturanlar dikiliyordu. Yani kuyruğun arka ucuna ulaşabilmek için kalabalığı (artık gerçekten de sıradan ziyade kalabalığı andırıyorlardı) yararak ilerlemek gerekiyordu ve bu arada itip kakan da itilip kakılan da bir derece daha strese girmiş oluyordu.

“Bence ikimiz birden girebiliriz,” dedi Emma.

“İçeriye bir kişi bile zor sığar,” dedi Lucy.

“Hadi ama.”

“Lütfen yapma şunu.”

Arkalarındaki kadın, “Sanırım artık içeri girebilirsiniz,” dedi.